

Umulighed. Det nuværende Retsplejesystem med Offentlighedens Udelukkelse, med Dommeren baade som Anklager og Dommer, med Foreningen af Politi og Retspleje, med alt det fra Enevælden nedarvede, er et Barbari, og hvert Aar, vi lever derunder, er i Virkeligheden en Skamplet paa den danske Befolkning, det danske Land, vi kan simpelthen ikke være det bekendt, vi maa frem til en Reform, og vi maa ud af Vrøvlet. Efter snart 70 Aars Arbejde for Gennemførelsen af et Retsplejesystem, som Danmarks første Grundlov lovede os, kan vi ikke være bekendt blot at tænke paa den Mulighed, at det ottende Tiaar ogsaa skulde gaa, uden at det er traadt ud i Livet. Der maa dog være en Ende paa alt, vi maa ud af Vrøvlet og komme til et Resultat. Efter at vi har faaet en ny Grundlov, maa vi ogsaa have en ny Retsreform; kunde vi faa en ny Grundlov, maa vi ogsaa kunne faa Retsreformen.

Jeg skal slutte med at anbefale det foreliggende Lovforslag og de dertil knyttede Lovforslag til en glat og hurtig Behandling i Folketingsudvalget, for at denne Sag hurtigst muligt kan komme til det andet Ting, hvor der nu sidder et sikkert Flertal, som med Hensyn til politisk Sammensætning er i nøje Overensstemmelse med det Flertal, der i Folketinget i Aarene 1902—06 Gang paa Gang og enstemmigt vedtog en Retsplejereform, der i sine Principper og Grundtræk netop er det Lovforslag, som foreligger for os i Dag, og hvor der for øvrigt ogsaa i det konservative Folkeparti — ja, det lyder ejendommeligt: det konservative Folkeparti i Landstinget — findes en Række Medlemmer, som er og ifølge deres nye Program ogsaa maa være ivrige for denne Sags Fremme, og ved hvis Medvirken det formentlig i denne Sammenhæng maa kunne lykkes endelig at føre denne Sag til en lykkelig Afslutning.

Alfred Christensen: Den ærede sidste Taler sluttede med en Veklage over de 3½ Aar, det skulde være, inden den foreslaaede Reform kunde træde i Kraft. Jeg vil for det første dertil sige, at den, som tror, haster ikke — det er en saadan Tro, som har bevaret mig uskadt gennem mange Omskiftelser, der har været meget mere end 3½ Aar —, og for det andet vil jeg henvise det ærede Medlem til at søge Trøst i Lovens § 1021. Det er rigtignok højt oppe i Talrækken, men Paragraffen findes dog, og den siger, at denne Lov træder i Kraft, naar Loven om Lønninger m. m. — alle de Tillægslove, som følger med —

er udkommet, og der er forløbet 6 Maaneder, efter at selve Loven er indrykket i Lovtidende. Naar vi ser hen til den Regering, vi har nu, og til den Regering, vi faar efter den, vi har nu, er der ikke Tvivl om, at naar vi vedtager denne Lov og de tilhørende Tillægslove, vil det ikke være ret mange — ikke Aar, men — Maaneder, inden det hele er indrykket i Lovtidenden, og saa har vi vor Retsreform ført ud i Livet i hele sit Omfang længe før den 1ste Oktober 1919.

Det er mange Aar, hvori man har tænkt og talt om denne Ting, og det er mange Aar, at selv en Menigmand som jeg har været med i denne Bevægelse. Første Gang Retsreformen paavirkede mig, var i Aaret 1872, da jeg blev Student. Vi samlede den Gang et Hold paa fire for at faa det første Kursus i Jura hos Overretssagfører Damkier, Skifterettens Sagfører, og han vilde, efter at vi havde læst Familieret, sætte os ind i Processens Mystier. Nu havde jeg hørt, at der var noget, der hed Proceskommissionens Betænkning, og jeg tænkte, at med den vilde vi faa en ny Procesordning, og da hverken jeg eller mine Kammerater var saa videnskabeligt anlagte, at vi ligefrem følte Trang til at sætte os ind i Fortidens Mystier, men havde mere Interesse for det, der var, og det, der skulde komme, bad vi, om vi maatte vente med at læse Proces, til Proceskommissionens Betænkning var vedtaget som Lov, hvortil Damkier svarede meget fornuftigt, at han vidste ikke, hvor naar den kunde blive færdig, og det var vist nødvendigt, at vi sætte os ind i Nellemanns System først. Det har vist sig, at det var en fornuftig Mand, der talte den Gang, for nu er der løbet 43 Aar i Stranden, siden jeg blev Student, og det havde ikke været godt, om jeg skulde have ventet med den Smule, jeg kan af Proces, i de mange Aar.

Den næste Gang, jeg støder paa Procesreformen, er, da jeg bliver Folketingsmand i 1896. Da udarbejdede Gustav Philipsen, Octavius Hansen og jeg et Lovforslag om Varetægtsarrest og Defensorat. Det var et meget omhyggeligt — dette siger jeg til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) — og med den største da tilstedeværende Kundskab om Procesreformer udarbejdet Forslag til Lindring af Arrestanternes Nød, til Hjælp for Forkortning af Varetægtsarresten og til at sikre Arrestanterne, siden de ikke havde Offentlighed og Mundtlighed, at de dog ved Siden af sig havde saa vidt muligt en